

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága
mint felülvizsgálati bíróság
Pfv.VI.20.780/2008/4.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Ujvári Tamás Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr. Ujvári Tamás ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. egyéb érdekelt által képviselt alperes ellen kártérítés iránt a Zalaegerszegi Városi Bíróságnál 16.P.20.378/2007. szám alatt megindított és másodfokon a Zala Megyei Bíróság 2.Pf.21.766/2007/4. számú ítéletével befejezett perében az említett számú másodfokú határozat ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

A felmerült felülvizsgálati illetéket az állam viseli.

I n d o k o l á s :

A felperes 2007. március 1. napján 18 óra 30 perc és 19 óra között a tulajdonában állószemélygépkocsival közlekedett **S.** irányából B. felé a X. számú közúton. **S.** települést jelző táblától 500 méterre B. irányába a menetirány szerinti baloldaltól, az alperes vadászterületéről kiváltó szarvasbikával ütközött, melynek következtében a személygépkocsiban kár keletkezett.

A felperes keresetében kérte az alperest 1 080 000 forint és kamatai megfizetésére kötelezni. Arra hivatkozott, hogy az alperes felróható módon nem tett eleget kármegelőzési kötelezettségének, amikor vadveszélyes útszakaszon nem helyezett el „vadveszély” veszélyt jelző táblát és semmilyen más módon nem gondoskodott arról, hogy a vad ne juthasson a közútra.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította.

A Rendőrkapitányság Közlekedésrendészeti Osztályától beszerzett vizsgálati anyag alapján megállapította, hogy a felperes közlekedési szabályt nem sértett. Hivatkozott a vad védelméről, a vadgazdálkodásról, valamint a vadászatról szóló 1996. évi LV. törvény (Vtv.) 75. § (2) - (3) bekezdéseire, a 78. § (4) bekezdésére és a kirendelt **V. I.** igazságügyi vadgazdálkodási szakértő szakvéleményére, amelyet elfogadva megállapította, hogy a baleset helyszíne nem tekinthető olyan fokozottan veszélyes helynek, amely a vadveszélyt jelző tábla kihelyezését indokolta volna. Ezért nem tanúsított felróható magatartást az alperes azzal, hogy a vadveszélyt jelző tábla kihelyezését nem kezdeményezte, így a kártérítési felelőssége nem áll fenn. Kifejtette, hogy az alperes felróható magatartása hiányában, valamint az alperes fokozott veszéllyel járó tevékenysége körében bekövetkezett rendellenesség hiányában a Ptk. 346. § (3) bekezdése értelmében kárát mindkét fél maga viseli.

Az elsőfokú ítélet ellen, annak megváltoztatása és keresete szerinti döntés meghozatala iránt, a felperes fellebbezett.

A másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

Egyetértett az elsőfokú bíróság által megállapított tényállással, az indokolást azzal egészítette ki, hogy ha a kárt több személy fokozott veszéllyel járó tevékenységgel közösen okozta, egymás közötti viszonyukban a felelősség általános szabályait kell alkalmazni; továbbá a Ptk. 339. § (1) bekezdésével, amely szerint, aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentesül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy a vadveszélyt jelző tábla elhelyezésének kezdeményezése csak akkor indokolt, ha az útszakasz fokozottan vadveszélyesnek minősül, ahol a vad mozgása jelentős, felbukkanására a helyi körülményeknél fokozottan számítani kell. Hivatkozott az elsőfokú eljárásban kirendelt igazságügyi vadgazdálkodási szakértő szakvéleményében foglaltakra, amely szerint a baleset helyszínéül megjelölt útszakasz nem fokozottan vadveszélyes, nem volt megállapítható a vadak olyan mértékű jelenléte, amely vadveszélyt jelző tábla kihelyezését indokolta volna. Egyetértett az elsőfokú bírósággal abban is, hogy a szakvéleményt megalapozottnak találta és azt ítélete alapjául elfogadta. Ítéletének indokolásában megállapította, hogy a felperes az elsőfokú eljárás során nem tudott olyan bizonyítékot szolgáltatni, amely a szakvéleménnyel kapcsolatosan alapos kétséget támasztott volna. Hivatkozott a felperes kereseti kérelmében foglaltakra, amely szerint naponta tette meg ezt az utat és soha

nem látott vadat ezen a területen. Ez az előadás a szakvéleményben foglaltakat erősíti. Helytelennek, de hatályon kívül helyezési okra alkalmatlannak találta azt, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában **T. A.** tanúvallomására nem tért ki. A tanú utalt a vadak baleseti helyszínhez közeli területen való jelenlétére, ugyanakkor a baleset szemtanújaként a vadnyomok jelenlétére hiteltérdemlően nem tudott nyilatkozni, mert nem állt meg és nem nézte meg a vadnyomokat. A felperesnek a fellebbezési tárgyaláson becsatolt fényképfelvételeit, mint új bizonyítékot a Pp. 235. § (1) bekezdése második mondata értelmében nem vette figyelembe. Kifejtette, hogy nincs különösebb jelentősége annak, hogy a fényképfelvételek télen, míg a szakvélemény nyáron készültek, mert a szakvéleményből megállapíthatóan a vadak számára a nyári időszakban a perbeli közút környezete vonzóbb, mint a téli időszakban a növényi kultúrákra és a vadak területválasztási szokásaira figyelemmel. A kiegészítő szakvélemény beszerzését nem találta indokoltnak, úgyszintén nem látott alapot új szakértő kirendelésére sem.

A jogerős ítélet ellen - annak hatályon kívül helyezése és keresetének helytadó határozat meghozatala érdekében - a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet. Ebben kifejtette, hogy a bíróságok álláspontjával szemben a tényleges helyzet az, hogy a baleset helyszíne fokozottan vadveszélyes, ott a vadak rendszeresen átjárnak, mert a közúton több vadváltó is átvezet, a vadak jelenléte nyomaik után látható. Kifogásolta **T. A.** tanúvallomása értékelésének hiányát, a rendőrség megkeresésének elmulasztását, a szakértő véleményére alapított ítéletet, amely kiegészítésre, illetve helyesbítésre szorult volna. A szakértő ugyanis 2008. január 11-én bejárást tartott a területen és megállapította, hogy a baleset helyszínén vadváltó és még számos vad nyom van. Álláspontja szerint a szakvélemény megalapozatlan, ezért lett volna indokolt új szakértő kirendelésére. Hivatkozott a terület fokozott vadveszélyes voltának bizonyítására készített és csatolt fényképfelvételekre, amelyeken egyértelműen látszanak a vadváltók. Sérelmezte, hogy a másodfokú bíróság ezeket a fényképfelvételeket nem tette a bizonyítás anyagává, amiért is az ítélet megalapozatlan. Jogszabálysértő a jogerős ítélet indokolása, amikor a Pp. 235. § (1) bekezdés második fordulatára hivatkozással nem vette figyelembe bizonyítékait, mert azok csak az elsőfokú tárgyalást követően jutottak birtokába és olyan releváns tényre tartalmazznak bizonyítékot, amely az elsőfokú bíróság ítéletét alapjaiban ingatja meg. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság **T. A.** tanúvallomását egyszerűen figyelmen kívül hagyta, míg a másodfokú bíróság úgy értékelte a tanú vallomását, hogy arról személyesen nem győződhetett meg, amellyel a közvetlenség elvét sértette.

Az alperes ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartására irányult.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A per során olyan adat nem merült fel, amelyből arra lehetne következtetni, hogy a kár bekövetkezte a felperes vétkes magatartásával áll okozati összefüggésben.

A felperes azt állította, hogy a baleset helyszíne fokozottan vadveszélyes, ott a vadak rendszeresen átjárnak, a vadak jelenléte nyomaik után látható. Ennek megállapítása érdekében az elsőfokú bíróság **V. I.** igazságügyi vadgazdálkodási szakértőt rendelte ki. A szakértő szakvéleményében megállapította, hogy a baleset helyszínéül megjelölt útszakasz nem fokozottan vadveszélyes, nem volt megállapítható a vadak olyan mértékű jelenléte, amely vadveszélyt jelző tábla kihelyezését indokolta volna. A szakértő a 2007. július 26-án megtartott szakértői szemlén az út mindkét oldalán 100-150 métert megvizsgált, vadváltót azonban nem talált. Véleménye szerint a márciusi időpontban sem volt várható olyan mértékű jelenlét, amely tábla kihelyezését indokolná. A szakvéleményben foglaltak helytállóságát szemléltetik a szakvéleményhez csatolt fényképfelvételek, amely szerint az út egyik oldalán csupasz mezőgazdasági tábla helyezkedett el. Így abban vadváltót, ha lett volna a szakértőnek nyilvánvalóan észlelnie kellett volna.

Az elsőfokon eljáró bíróság tanúként hallgatta meg **T. A-t**, aki az ütközés tényét látta, de az úton nem állt meg, ezért a vadnyomokat nem figyelte meg. Nem tévedett a másodfokú bíróság, amikor a tanúvallomás bizonyítékként való értékelésének elmulasztását nem tekintette hatályon kívül helyezési oknak. Helyesen mellőzte a bíróság a rendőrhatalóság megkeresését, ugyanis a perben tisztázódott, hogy amennyiben a rendőrségnél történik ilyen bejelentés, akkor a rendőrség hivatalból minden esetben megkeresi a vadásztársaságot, a vadásztársaság azonban amennyiben személyi sérülés nem történik, vagy egyéb okok nem indokolják, nem keresi meg a rendőrhatalóságot. Az előbbiekből következően a rendőrhatalóságnak még annyi információja sincs az ütközések számára nézve, mint az alperesnek. A bizonyítékok értékelését támogató adat a felperes keresetében foglalt előadás, amely szerint „ezen az útszakaszon vadjelző, illetve vad veszélyre figyelmeztető tábla sehol nincsen elhelyezve, erdő nincs a közelben, naponta megteszem ezt az utat és soha nem láttam vadat ezen a területen, megjelenése a közúton teljesen váratlan és szokatlan volt”.

Nem sértett jogszabályt a másodfokú bíróság ítéletének indokolásában, amikor mellőzte a felperes által csatolt öt fényképfelvétel figyelembevételét és a szakértői vélemény kiegészítésének elrendelését azzal az indokkal, hogy a bizonyítás elrendelése ránézve nem hozott volna kedvezőbb határozatot. A perben eljáró szakértő ugyanis a felperesi álláspontot cáfolta, amikor magyarázatát adta az évszakok szerinti vadlétszám változásnak. Így az ehhez kapcsolódó fényképfelvételek nyilvánvalóan kedvezőbb határozatot nem eredményezhettek volna. Önmagában az a körülmény, hogy a fényképfelvételek készítésekor a baleset helyszínén vadnyomok voltak láthatók, nem bizonyítja, hogy az útszakasz a balesetet megelőző időben olyan fokozottan veszélyes lett volna, mely indokolta volna, hogy az alperes kármegelőzési kötelezettsége körében kezdeményezze vadveszélyt jelző tábla kihelyezését.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján helytállóan állapította meg a bíróság, hogy az alperes nem tanúsított felróható magatartást akkor, amikor a Vtv. 78. § (4) bekezdés szerint vadveszélyt jelző tábla kihelyezését nem kezdeményezte. Az alperes működési körében bekövetkezett rendellenességként (belső elháríthatatlan okként) sem értékelhető az a körülmény, hogy a vad a közúton megjelent (BH.2000.401.). A perbeli esetben a gépjármű vaddal történő ütközése a veszélyes üzemek olyan találkozásának minősült, amellyel kapcsolatban - felróhatóság hiányában - mindkét fél maga köteles viselni a kárát (1996. évi LV. törvény 75. § (2) és (3) bekezdése, Ptk. 346. §-ának (1) és (3) bekezdés.

Mindezekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem vezetett eredményre, de az alperes részéről felszámítható költség nem merült fel, ezért a Pp. 270. § (1) bekezdés értelmében alkalmazandó Pp. 75. § (1) bekezdés alapján a felülvizsgálati költség viseléséről rendelkezni nem kellett.

A felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt felülvizsgálati illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és 14. §-a szerint az állam viseli.

Budapest, 2008. november 25.

. Kollár Márta sk. a tanács elnöke, dr. Róth Pálné sk. előadó bíró,
Tamáné dr. Nagy Erzsébet sk. bíró.